

[Finansministeren.]

ordninger med Gyldighed for de efterfølgende Skatteaar, senest Skatteaaret 1946—47.

Ved den Lov, Lov Nr. 517 af 19. December 1942, som danner Grundlaget og det formelle Udgangspunkt for nærværende Lovforslag, foretoges der en Opdeling af de i Loven indeholdte Bestemmelser saaledes, at en Del af disse gjordes permanente med Gyldighed indtil videre, medens Resten kun vedtoges som midlertidigt gældende for et enkelt Skatteaar. Ved denne Opdeling sondredes der mellem de Bestemmelser, der først og fremmest var motiveret ved de af Krigsforholdene fremkaldte særlige økonomiske Forhold, og saadanne Bestemmelser, der maatte betragtes som mere almindeligt paakrævede Ændringer af de hidtil gældende Beskatningsregler. Den førstnævnte Gruppe af Regler, de midlertidige, er, som før bemærket, siden hen forlænget fra Aar til Aar ved en Række Love af midlertidig Karakter, der har søgt sin Begrundelse i de særlige økonomiske Forholds vedvarende Bestaaen.

I det store og hele maa ogsaa Aaret 1946, det Aar, hvis Indkomst normaltil være at lægge til Grund for Skatteligningen for Skatteaaret 1947—48, siges at være karakteriseret ved lignende økonomiske Tilstande som dem, der har præget de forudgaaende Aar, og det maa derfor forekomme rimeligt og paakrævet, at de nævnte midlertidige Lovbestemmelser forlænges med Gyldighed for det kommende Skatteaars Ligning, dog med en enkelt Undtagelse, nemlig Reglerne i § 4 i Loven af 19. December 1942 om Beskatningen af Avance ved Salg af Aktier, der er købt som Anlægspapirer. Om denne sidste Beskatningsregel udtalte jeg ved Fremsættelsen af Forslaget til Eengangsskatteoven, at det maatte betragtes som en Forudsætning for sidstnævnte Lov, at denne Bestemmelser Gyldighed ikke blev forlænget, saaledes at en Beskatning af den eventuelle Avance vilde ramme Skatteydere, der med Henblik paa Udredelsen af Eengangsskatten saa sig nødsaget til at foretage Realisationer af Aktier, købt som Anlægspapirer.

I Overensstemmelse hermed er den omtalte Bestemmelse ikke medtaget mellem de midlertidige Regler, der ved nærværende Lovforslag foreslaas forlænget; derimod omfatter Forslaget foruden Reglerne i §§ 5—7 og §§ 9—11 i Loven af 19. December 1942 tillige den senere, nemlig ved Lov Nr. 591 af 21. December 1945 indførte

midlertidige Bestemmelse om Værdiansættelsen af udbetalt eller tilgodehavende Tingsskadesforsikring ved Opgørelsen af den skattepligtige Formue.

Ud over det foran anførte indeholder Forslaget i sin § 2 Bestemmelser, der gaar ud paa en Ændring af de i Statsskatteovens § 8 indeholdte Regler om Beregningen af Børnefradragene og om Fradraget for Hustrus Indkomst ved selvstændig Virksomhed.

Hvad angaar de foreslaaede Regler om Beregningen af Børnefradragene, da betegner disse kun en Gentagelse af de Regler paa dette Omraade, der med Gyldighed for Ligningen for Skatteaaret 1946—47 indførtes i Fjor ved § 2, Stk. 4, i Lov Nr. 134 af 20. Marts 1946 om Udskrivning af Indkomst- og Formueskatten til Staten for Skatteaaret 1946—47, og om disse Bestemmelser, som forudsættes at være Medlemmerne af det høje Ting bekendt, behøver jeg derfor ikke at udtale mig videre.

De foreslaaede Regler om en ændret Beregning af Fradraget for Hustrus Selverhverv er derimod nye og skal derfor her gøres til Genstand for nærmere Omtale.

Der har i den senere Tid været ført en livlig Diskussion om de gældende Regler angaaende Sambeskatningen af Ægtefæller, og den Merbeskatning, som denne i de fleste Tilfælde medfører sammenlignet med en Beskatning af de to Ægtefællers Indtægter hver for sig, anføres af mange som en Aarsag til, at gifte Kvinder i stigende Grad opgiver deres Erhverv, og at de gældende Lovregler saaledes bidrager til at forøge den Mangel paa Arbejdskraft, der gør sig gældende paa næsten alle Omraader. Det principielle Spørgsmaal om Sambeskatning eller Særbeskatning er imidlertid et Problem af omfattende social og skatte-teknisk Betydning, som ikke lader sig ud-rive af Sammenhængen med vor Skatte-lovgivnings øvrige Hovedprincipper, og som derfor kun kan løses under den almindelige Reform af vor Skattelovgivning, som det er den nedsatte Skattekommissions Op-gave at forberede.

Det maa derimod erkendes, at de nu-gældende Regler om Beregningen af Fradrag for Hustruens Indtægt ved selvstændigt Erhverv er utilfredsstillende og kun i ringe Grad opfylder det Formaal, der anførtes som Motivering, da Fradragets oprindeligt indførtes ved Statsskatteoven af 8. Juni 1912, nemlig en Kompensation for de forøgede Husholdningsudgifter paa Grund af Hustruens Fraværelse fra Hjemmet. Fradraget var allerede dengang sat